

ĐẠI SỨ QUÁN HỢP CHỨNG QUỐC HOA KỲ Phòng Thông tin - Văn hóa

Tầng 3, Rose Garden Tower, 6 Ngọc Khánh, Hà Nội
Tel: 831-4580 * Fax: 831-4601 * Email: irchano@pd.state.gov

Iraq: Một dân tộc câm lặng

Phát hành bởi Cơ quan Dân chủ, Nhân quyền và Lao động
Bộ Ngoại giao Hoa Kỳ
Tháng 12/2002

Tóm tắt

Vào năm 1979, ngay sau khi lên nắm quyền, Saddam Hussein đã dập tắt mọi sự chống đối chính trị ở Iraq và đưa nhà nước một đảng của ông ta rơi vào tình trạng sùng bái cá nhân. Hơn 20 năm sau, chế độ của ông ta đã hành hình, tra tấn, bỏ tù, hãm hiếp, khủng bố và đàn áp có hệ thống người dân Iraq. Iraq là một quốc gia có nền văn hoá giàu bản sắc và một lịch sử lâu đời về những thành tựu tri thức và khoa học. Tuy nhiên, Saddam Hussein đã bịt miệng các học giả và bác sĩ cũng như phụ nữ và trẻ em.

Những người Iraq chống đối bị tra tấn, sát hại hoặc mất tích nhằm mục đích ngăn cản những công dân Iraq nào muốn phát biểu chống lại chính quyền hoặc yêu cầu có sự thay đổi. Một hệ thống trừng phạt tập thể được áp dụng cho toàn bộ các gia đình hoặc các nhóm sắc tộc chỉ vì hành vi của một người chống đối. Phụ nữ bị hãm hiếp và thường bị quay phim trong lúc bị hãm hiếp để đe dọa gia đình họ. Người dân bị chặt đầu công khai và gia đình họ bị buộc phải trưng bày đầu của những người đã chết như một lời cảnh cáo những người khác có ý nghi ngờ nền chính trị của chế độ này. Saddam Hussein cũng là nhà lãnh đạo đầu tiên sử dụng vũ khí hoá học chống lại nhân dân, huỷ diệt 60 làng và 30.000 người dân bằng hơi độc. Saddam Hussein đã cố gắng tiêu diệt các nhóm sắc tộc hoặc tôn giáo thiểu số ở Iraq. Trong Chiến dịch Anfal vào những năm 1987-88, chế độ của Saddam Hussein đã giết hại và tra tấn người dân tộc Kurd, xoá sổ nhiều làng mạc của người Kuốc và ép buộc những người Kuốc sống sót chuyển đến những khu vực mà ông ta có thể kiểm soát được họ. Chế độ của ông ta đã đàn áp cộng đồng tôn giáo Shi'a bằng việc giết chóc, bắt

bớ và cấm việc cầu nguyện vào ngày thứ sáu và sử dụng kinh sách ở một số vùng. Ông ta cũng nhằm vào công dân của những quốc gia khác trong khu vực của mình, giết hại người dân Kuwait và Iran.

Người dân Iraq không được phép bỏ phiếu để thay đổi chính quyền. Không có tự do ngôn luận, lập hội và biểu tình ở Iraq. Cơ quan thông tin đại chúng bị kiểm soát chặt chẽ - con trai Saddam Hussein sở hữu tờ nhật báo của Iraq. Người dân Iraq không thể tụ tập trừ khi để ủng hộ chính quyền. Người dân Iraq không thể tự do rời khỏi Iraq.

Cộng đồng quốc tế, kể cả Liên Hợp Quốc và các tổ chức phi chính phủ quốc tế, đã dẫn chứng bằng tư liệu và liên tục lên án về những hành động ngược đãi kinh khủng của chế độ này. Saddam Hussein không thèm đếm xỉa đến dư luận quốc tế và chỉ cho người dân Iraq một sự lựa chọn khủng khiếp - sống im lặng - hoặc phải hứng chịu hậu quả. Nhưng bất chấp những cố gắng bịt miệng người dân Iraq, vẫn có những tiếng nói cất lên.

Al-Shaikh Yahya Muhsin Ja'far al-Zeini

Vào ngày 2/7/1999, một sinh viên thần học gần 30 tuổi có tên là Al-Shaikh Yahya trở về nhà và thấy cha mình và hai người anh trai đã bị bắt giữ như tù nhân thế chỗ của anh cho đến khi mật vụ của Saddam bắt được anh. Al-Shaikh Yahya bị nghi ngờ đang ủng hộ một chức sắc đáng kính của đạo Shi'a, người mà vụ sát hại ông ta đã làm dấy lên những vụ chống đối sáu tháng trước đó. Những vụ chống đối đó đã bị lực lượng an ninh đàn áp tàn bạo nhưng sau đó việc đàn áp vẫn tiếp tục diễn ra.

Không còn sự lựa chọn nào khác, Al-Shaikh Yahya đã phản đối, rồi anh bị bắt và bịt mắt đưa đến trụ sở Cục An ninh Saddam để thẩm vấn. Sau khi bị buộc phải chứng kiến một trong những người người bạn của anh ta bị tra tấn, các nhân viên an ninh đưa anh ta đến một phòng khác để đợi đến lượt bị tra tấn. Những gì đã xảy ra sau đó theo như anh ta kể lại thật rùng rợn:

"Họ lột quần áo của tôi ra và một sĩ quan an ninh nói "Người mà anh vừa nhìn thấy đã khai về anh". Ông ta nói với tôi "Các anh là những người đi theo Ayatollah al-Sadr đã thực hiện những hành vi xâm phạm đến an ninh của đất nước và đã phổ biến các tài liệu chống lại chính quyền từ bên ngoài. Ông ta hỏi tôi có quan hệ với một giáo sĩ người Iraq ở Iran đã ký tên trong những tài liệu đó hay không. Tôi nói "Tôi không có quan hệ gì với ông ta"... Sau đó tôi bị treo lên (không quần áo và bị còng tay, với một thanh ván giữa hai khuỷu tay và hai đầu gối quỳ trên hai chiếc ghế cao... Mặt tôi ngẩng lên phía trên. Họ quấn một dây điện vào dương vật của tôi và đầu dây kia nối vào một động cơ điện. Một nhân viên an ninh đánh vào bàn chân tôi bằng một sợi cáp điện. Cứ mỗi phút họ lại cho điện giật một lần và số lần cứ tăng dần lên. Tôi chắc là đã bị treo khoảng hơn một tiếng. Tôi bất tỉnh... Họ tra tấn tôi theo kiểu này một vài lần".

Al-Shaikh Yahya thường xuyên bị tra tấn bằng điện và đánh vào bàn chân. Trong hai tháng bị giam giữ, anh ta ngủ trên sàn nhà với hai tay bị trói sau lưng và mặt úp lên sàn. Theo lời kể của anh ta, việc này còn khó chịu hơn điện giật. Anh ta còn bị treo vào cửa sổ liên tục cứ ba

ngày một lần và trong thời gian bị treo còn phải đeo vật nặng vào dương vật. Năm tháng sau, Al-Shaikh Yahya và 21 người bị bắt khác được chuyển đến một trung tâm giam giữ riêng biệt cũng ở Baghdad. Anh ta bị giam giữ mà không có tội hoặc xét xử trong bốn tháng nữa, cho đến ngày 14/4/2000 thì được thả [Trích tài liệu của Tổ chức Ân xá Quốc tế, bài *Tra tấn có hệ thống các tù nhân chính trị ở Iraq*, 15/8/2001].

Những gì Al-Shaikh Yahya đã trải qua không phải là một sự việc cá biệt mà chỉ là một ví dụ về việc Saddam Hussein và chế độ của ông ta đã ngược đãi những người Iraq có hệ thống để giập tắt niềm tin của họ.

"Những kẻ phản bội" bị bịt miệng

Từ năm 1979, Saddam Hussein và chế độ của ông ta đã sát hại, làm thương tật, tra tấn, bỏ tù, hãm hiếp, khủng bố và đàn áp người dân Iraq có hệ thống. Trong hơn hai thập kỷ, "Nước Cộng hoà Sợ hãi" này, một từ mà học giả nổi tiếng người Iraq Kanan Makiya dùng gọi Iraq, đã nhằm vào và săn lùng cái gọi là những kẻ thù của quốc gia để duy trì quyền lực, làm giàu và chiếm đất. Những kẻ thù này thường là những người dân Iraq vô tội và bao gồm những người mẹ, vợ, học sinh, giáo viên, người Hồi giáo, người Kurd, và trí thức. Chế độ của ông ta cũng thường xuyên bắt bớ, giam giữ, tra tấn và giết họ hàng của những người bị gọi là kẻ thù. Saddam Hussein còn có kẻ thù ở những quốc gia láng giềng ở vùng Vịnh như Kuwait, Iran và Saudi Arabia.

"Trật tự chính trị - pháp lý ở Iraq không tôn trọng nhân quyền và, hơn thế, gây ra những vi phạm có hệ thống trên toàn quốc, ảnh hưởng đến toàn bộ nhân dân".

-- Max van der Stoep, Báo cáo đặc biệt của Ủy ban về Nhân quyền ở Iraq của Liên Hợp Quốc, 1999.

Sự việc bắt đầu ngay sau khi Saddam Hussein trở thành Tổng thống vào tháng 7/1979 khi ông ta ra lệnh cho các lực lượng an ninh công khai và dùng vũ lực loại bỏ, giam cầm và cuối cùng sát hại một số Nghị sĩ Quốc hội nổi tiếng của Iraq. Ông ta cho rằng có "một số kẻ phản bội" trong Quốc hội. Saddam Hussein thản nhiên hút thuốc lá tại Quốc hội khi xem quay phim cảnh 66 thành viên lãnh đạo cao cấp của đảng Ba'th bị điệu đi. Sau đó, ông ta triệu tập các thành viên cao cấp khác của ban lãnh đạo đảng Ba'th đến tham dự "buổi hành quyết dân chủ" các đồng chí của họ trước công chúng. Kể từ đó, những cách thức tương tự đã được sử dụng để bịt miệng những người Iraq thuộc mọi tầng lớp trong xã hội. Tuy nhiên, khi đã bị gọi là "kẻ phản bội", bạn sẽ bị bịt miệng - bằng cách này hay cách khác.

"Iraq dưới chế độ Saddam đã trở thành một nơi của sự vô vọng, buồn thảm và sợ hãi. Một đất nước mà người dân các sắc tộc thiểu số bị thanh trừng; tù nhân bị tra tấn tại hơn 300 nhà tù ở Iraq. Hãm hiếp có hệ thống ... dị tật bẩm sinh, chết non, vô sinh, ung thư và các rối loạn khác là kết quả của việc Saddam sử dụng khí độc đối với chính người dân của ông ta ... giết hại và tra tấn những người chống trước mặt những người vợ và con cái họ ... Iraq dưới chế độ của Saddam đã trở thành địa ngục và mảnh đất của tội ác".

-- Safia Al Souhail, Công dân Iraq, Giám đốc, Tổ chức Liên minh Quốc tế vì Công lý.

Iraq là một quốc gia có một di sản văn hoá phong phú. Nhân dân Iraq có một truyền thống lịch sử về thành tựu tri thức và khoa học. Không còn sự tôn trọng cuộc sống, nhân phẩm và tự do cơ bản, chế độ độc tài Saddam Hussein đã quay lưng lại với hàng thế kỷ tiến bộ của đất nước này. Chế độ của ông ta bịt miệng những người dân Iraq muốn có tự do và một cuộc sống bình thường cho chính họ và gia đình họ.

Bịt miệng bằng việc sát hại

Trong hơn 20 năm qua, Saddam Hussein đã hành quyết những kẻ bị coi là chống đối mà không đếm xỉa gì đến luật pháp. Saddam Hussein đã bịt miệng những người bị coi là chống đối vì ông ta tin rằng niềm tin chính trị của họ, nguồn gốc dân tộc, người thân quen của họ là mối đe dọa đối với quyền lực của ông ta. Một số người đầu tiên bị bắt làm tù nhân chính trị trước khi bị hành quyết. Tháng 2/1998, 400 tù nhân ở nhà tù Abu Gharaiib bị hành quyết tập thể. Hai tháng sau, 100 người bị giam giữ ở nhà tù Radwaniyah bị chôn sống tập thể trong một hố đất tại tỉnh Ramadi. Những vụ giết hại này được thực hiện để "làm sạch" các nhà tù. Hơn 3.000 người đã bị giết theo cách thức tương tự kể từ năm 1997.

Hành quyết tập thể ở Iraq được thực hiện dưới nhiều hình thức độc ác. Một phương pháp nhanh nhưng hiệu quả là xếp hàng ngang toàn bộ đàn ông của một làng và bắn chết họ để tiêu diệt làng đó. Tuy nhiên, chế độ Saddam Hussein thường thích những phương pháp mất thời gian nhiều hơn và gây đau đớn nhiều hơn cho nạn nhân và gia đình họ. Chế độ của ông ta đã dùng khí độc đối với các tù nhân chính trị bằng cách cho họ thở khí độc có tác dụng chậm như thallium, loại chất độc này dần thâm nhập vào cơ thể và nạn nhân sẽ chết sau vài ngày. Các công dân Iraq thường bị chặt đầu trước sự chứng kiến của gia đình và trong những trường khác, họ bị bắn chết trước mắt gia đình họ và gia đình họ bị buộc phải trả tiền đạ. Saddam Hussein đã hoàn thiện nhiều phương pháp giết hại người Kuốc ở miền Bắc Iraq và các lãnh tụ tôn giáo Shi'a, khi cho rằng họ không trung thành với chính phủ. Sau khi bị giết, nhiều người Iraq bị chôn trong các nấm mồ vô danh để gia đình họ không thể đến thăm viếng.

Những đứa trẻ Iraq là nạn nhân của các cuộc tấn công bằng vũ khí hóa học của Saddam

"Chính sách của chế độ này là nhằm thay đổi chủng tộc ở Iraq, bằng cách xoá sạch người Kuốc khỏi các khu vực được coi là quan trọng ở phía bắc đất nước. Chính quyền đã làm việc này thông qua việc ép buộc di dời, bắt bớ và tra tấn có hệ thống".

-- Paiman Halmat, giáo viên, cựu công dân Iraq nói.

Một ví dụ cho sự cực kỳ độc ác của việc dập tắt sự chống đối chính trị là có khoảng ít nhất 30.000 đến 60.000 thành viên của cộng đồng tôn giáo Shi'a bị giết trong cuộc nổi dậy chính trị của họ ở miền Nam Iraq sau Chiến tranh vùng Vịnh.

Bịt miệng bằng tra tấn

Theo lệnh của Saddam Hussein, bộ máy an ninh ở Iraq tra tấn thường xuyên và có hệ thống những công dân của mình. Đánh đập, hãm hiếp, bẻ gãy chân, không cung cấp lương thực và nước uống diễn ra phổ biến ở các trung tâm giam giữ ở Iraq. Chế độ Saddam Hussein còn phát minh ra các phương pháp tra tấn độc đáo và khủng khiếp bao gồm gây điện giật ở dương vật đàn ông, rút móng tay, treo người vào quạt trần đang quay, nhỏ axit lên da nạn nhân, móc mắt và đốt nạn nhân bằng sắt nung nóng hoặc đèn hàn.

Gwynne Roberts, phóng viên cho tờ *Independent* có trụ sở ở London, mô tả những gì cô được biết tại một trung tâm tra tấn ở miền Bắc Iraq:

Trong một xà lim, những mảnh thịt người - các dải tai - bị đóng đinh lên tường và máu bắn lên tận trần nhà. Một chiếc quạt sắt lớn treo trên trần và người hướng dẫn nói với tôi các tù nhân bị treo vào chiếc quạt và bị đánh bằng dùi cui trong khi quay. Có những chiếc móc trên trần nhà dùng để treo các nạn nhân. Một nạn nhân từng bị tra tấn kể với tôi rằng các tù nhân còn bị đóng đinh lên tường. Một kỹ thuật được ưa thích là treo tù nhân vào các móc và treo vật nặng vào tinh hoàn của họ.

-- *Independent*, 29/3/1991.

Các công dân nước ngoài cũng không thoát khỏi sự độc ác. Nhiều công dân Kuwait bị giết hại, tra tấn và hãm hiếp trong Chiến tranh vùng Vịnh. Hơn 24 trại tra tấn ở Kuwait City đã được phát hiện và các bức ảnh đã khẳng định báo cáo về việc sử dụng điện, tắm axit, hành hình tập thể và sử dụng khoan điện vào cơ thể nạn nhân. Nhiều nạn nhân vô tội còn bị sử dụng như lá chắn sống.

Đóng sắt nung và cắt cụt chân tay diễn ra thường xuyên tại các bệnh viện ở Iraq. Năm 1994, chính quyền Iraq ban hành ít nhất 9 nghị định cho phép sử dụng các chế tài phạt như đóng sắt nung. Cắt cụt chân tay được sử dụng đối với những công dân bị kết tội trốn quân dịch. Một người dân bị cắt cụt tay được đưa lên truyền hình quốc gia như một phương pháp để gây sự sợ hãi trong người dân. Chỉ riêng trong năm 1994 và 1995, một số đồng binh lính bị cắt một phần tai của họ vì đã đào ngũ. Chính quyền đóng dấu sắt nung chữ "X" lên trán những binh lính này để người dân Iraq không nghĩ rằng họ là những người anh hùng bị thương. Các bác sĩ từ chối thực hiện những việc này bị đe dọa trả thù và nhiều người đã bị bắt bớ và giam giữ. Chính quyền Iraq còn ban hành một nghị định vào năm 1994 coi việc các bác sĩ thực hiện phẫu thuật chỉnh hình cho các nạn nhân bị đóng dấu sắt nóng hay cắt cụt chân tay là bất hợp pháp. Trong năm 2000, một nghị định mới của Iraq cho phép chính quyền được cắt lưỡi của những người dân dám chỉ trích Saddam Hussein hoặc chính quyền của ông ta.

Các phương pháp tra tấn ở Iraq

- Thử nghiệm thuốc
- Đánh đập
- Đóng đinh lên thập giá

- Đóng đinh xuyên qua móng tay và bàn tay
- Cắt dương vật hoặc vú bằng dao khắc điện
- Phun thuốc sát trùng vào mắt nạn nhân
- Đóng dấu bằng sắt nóng
- Hãm hiếp trước sự chứng kiến của chồng nạn nhân
- Đổ nước sôi vào ruột
- Đóng lưỡi nạn nhân vào một miếng gỗ bằng đinh
- Rút răng bằng kim
- Dùng ong và bọ cạp để đốt trẻ em bị lột quần áo trước mặt bố mẹ

Người mất tích im lặng

Nhiều công dân Iraq chỉ đơn giản là "mất tích", không bao giờ còn nghe thấy nói gì về họ. Những sự mất tích tràn lan trở nên phổ biến và diễn ra thường xuyên trong các nhóm dân thiểu số người Kurd. Năm 2001, Tổ chức Ân xá Quốc tế cho biết chính quyền Saddam Hussein phải chịu trách nhiệm về sự mất tích của hàng trăm nghìn người ở Trung Đông và Bắc Phi trong những thập kỷ gần đây.

"Nếu bạn bị bắt, cuộc đời bạn coi như kết thúc".
 -- "Ahmed," một người dân Iraq dấu tên nói với phóng viên Cameron W. Barr của tờ Người Hướng dẫn Khoa học đạo Thiên chúa (31/10/2002).

Những người phụ nữ Iraq biểu tình trước cổng Bộ Ngoại giao ở Bát-đa, yêu cầu được biết thông tin về thân nhân của họ đã bị mất tích từ cuộc Chiến tranh vịnh Vịnh (ảnh của AP/Jassim Mohammed).

Báo cáo viên đặc biệt về Iraq của Ủy ban Nhân quyền của Liên Hợp Quốc đã ghi nhận có 16.496 vụ mất tích nhưng tuyên bố rằng chỉ tính riêng số người Kurd mất tích trong Chiến dịch Anfal năm 1988 có thể lên đến vài chục nghìn người. Các tổ chức Theo dõi Nhân quyền và Ân xá Quốc tế ước tính số người mất tích trong khoảng từ 70.000 đến 150.000. Theo Báo cáo viên đặc biệt của Liên Hợp Quốc, nhóm người có số lượng mất tích lớn thứ hai là cộng đồng theo đạo Hồi Shi'a.

Vũ khí hoá học bịt miệng người dân Iraq

Saddam Hussein đã trở thành lãnh tụ đầu tiên trên thế giới sử dụng khí độc có hệ thống và hung ác đối với chính người dân của ông ta. Trong khoảng từ năm 1983 đến 1988, ông ta đã giết hại hơn 30.000 người Iraq bằng hơi độc và chất độc gây rối loạn thần kinh. Nhiều tổ chức quốc tế cho rằng ông ta đã giết hơn 60.000 người Iraq bằng hoá chất, bao gồm nhiều phụ nữ và trẻ em. Trong hai năm tiến hành chiến dịch Anfal chống lại người Kurd, Saddam

Một bà mẹ và đứa con bị ngạt hơi độc ở Halabjah.

Hussein đã sử dụng những vũ khí hoá học này đối với hơn 40 làng.

Lúc đó là 6 giờ 20' tối ngày 16/3/1988, khi mùi tảo tràn vào thị trấn Halabja có số dân 80.000 người của người Kuốc ở Iraq. Thị trấn này ngay lập tức chìm trong màn khói dày đặc vì hoá chất thấm đẫm quần áo, miệng, phổi, mắt và da của những thường dân vô tội. Trong ba ngày, máy bay của không quân Iraq thả hơi độc, chất làm rối loạn thần kinh như sarin và tabun, và VX, một loại khí mới được sản xuất và có khả năng gây chết người cao.

Một cậu bé người Kuốc bị chết bởi vũ khí hóa học

Những hoá chất này đã giết chết ít nhất 5.000 dân thường trong vài giờ đồng hồ tấn công đầu tiên; giết chết và làm thương tật thêm hàng nghìn người nữa trong những năm sau đó. Halabja đã có tỷ lệ người bị ung thư ác tính, đột biến gen, tổn thương thần kinh và rối loạn tâm thần ở mức không thể tưởng tượng kể từ năm 1988. Nếu bạn đi trên đường phố hôm nay, bạn sẽ vẫn còn thấy nhiều người dân đang mang bệnh và bị biến dạng.

- Lúc đó, Shaho 9 tuổi. Trong vài tuần, cậu bắt đầu phải chịu những cơn đau ở lưng và cuối cùng không thể đứng dậy hoặc đi lại. "Trước khi xảy ra cuộc tấn công bằng hoá chất, tôi hoàn toàn khoẻ mạnh ... Tôi chắc rằng khí độc đã làm tôi bị bệnh. Vào lúc đó mẹ tôi bị mù còn tôi thấy sức khoẻ ngày càng kém đi kể từ thời điểm đó". Shaho phải ở nhà cả ngày nằm trên chiếc chiếu của mình, cứ nửa tiếng cô chị lại giúp cậu trở mình để tránh những cơn đau do nằm lâu.
-- Gwynne Roberts, "Vũ khí chất độc" Tội ác chiến tranh, Gutman và Rieff biên tập, Singapore, 1999).
- Một người dân, ông Akra, được đưa đến bệnh viện ở Iran trước khi trở về Halabja để tìm lại gia đình. "Tôi nhìn thấy hơn 200 xác chết chỉ trong vòng 100 mét. Mùi khó chịu bốc lên do hoá chất và các xác chết. Tôi đi vào chỗ trú ẩn. Đầu tiên tôi nhìn thấy bà tôi. Bà ấy đã trương lên. Sau đó tôi nhìn thấy khuôn mặt sạm đen của mẹ tôi và tôi bất tỉnh".
-- Guy Dinmore, Financial Times, 10/7/ 2002.

Phụ nữ bị bịt miệng:

Saddam Hussein thừa nhận sử dụng vũ lực gây tội ác chống phụ nữ

Saddam không phủ nhận thực tế là chế độ của ông ta tra tấn và sát hại dã man phụ nữ. Tờ nhật báo "Babel" của Uday, con trai cả của Saddam Hussein, thừa nhận công khai vào ngày 13/2/2001 việc chặt đầu những phụ nữ bị nghi là gái điếm. Hội phụ nữ Iraq ở Damascus, Syria, mô tả việc này như sau:

"Với lý do chống nạn mại dâm, các đơn vị của "Feda'iyye Saddam", tổ chức bán quân sự do Uday cầm đầu, đã chặt đầu công khai hơn 200 phụ nữ trên toàn quốc, chôn đầu những phụ nữ này ở lối đi vào nhà nhà họ. Nhiều người trong số những nạn nhân này là phụ nữ có việc làm lương thiện, trong đó có người bị nghi là chống đối lại chính quyền. Những hành vi man rợ như vậy được thực hiện hoàn toàn không theo một thủ tục pháp lý phù hợp nào, ngay cả là theo Bộ Luật Hình sự của Iraq" (3/3/2001).

Ở Iraq, nếu bạn là một phụ nữ, bạn có thể ...

- Bị chặt đầu nếu bạn bị buộc tội làm gái điếm
- Bị hãm hiếp nếu bạn liên quan đến những người mà chính quyền cho rằng họ không trung thành
- Bị tra tấn nếu bạn liên quan đến một kẻ chống chính quyền

Các báo cáo cho biết nhiều gia đình đã bị buộc phải treo đầu của nạn nhân lên hàng rào trong nhiều ngày. Những hành động dã man này đã được sử dụng để chống lại phụ nữ thuộc mọi ngành nghề. Ví dụ, một bác sĩ sản khoa bị bắt vì dám chỉ trích nạn tham nhũng trong ngành y tế, những sau đó bị chặt đầu vì tội mai dâm. Một phụ nữ khác có chồng và ba con bị chặt đầu mà không có tội hoặc bị xét xử. Theo Tổ chức Ân xá Quốc tế, chồng cô bị cảnh sát truy nã vì bị nghi có liên quan đến các hoạt động vũ trang của người Hồi giáo chống lại nhà nước. Anh ta cố trốn chạy khỏi Iraq nhưng những người thuộc Fedai'yye Saddam (đơn vị bán quân sự) đã đến nhà anh ta và thấy vợ, con và mẹ vợ của anh ta. Người vợ bị đem ra đường và bị hai người đàn ông giữ chặt hai cánh tay trong khi một người khác bẻ cổ từ phía sau và chặt đầu cô ta trước mặt những người sống trong khu vực đó. Nhân viên an ninh đem đi xác chết và cái đầu trong túi chất dẻo và bắt những đứa trẻ và bà mẹ vợ đi. Không ai biết gì về số phận của họ.

Phụ nữ thường bị hãm hiếp để khủng bố người thân của họ. Những người đàn ông rời bỏ Iraq và tham gia các nhóm chống đối của người Iraq thường xuyên nhận được bằng hình về cảnh hãm hiếp người thân của họ. Những bằng hình này nhằm mục đích làm nản lòng những người Iraq ở nước ngoài khi tham gia các hoạt động chống đối. Như đã nói ở trên, một số người còn đeo thẻ nhân viên để cho thấy "hoạt động" công vụ của họ là "xâm hại danh dự của phụ nữ".

- Tuyên bố của Nidal Muhyi al-Shaikh Shallal, vợ của Shaikh Shallal Muhammed al-Shallal, người đứng đầu bộ tộc Grai'at Jibour vào ngày 4/10/ 2002

" Anh trai tôi bị bắt năm 1980. Từ đó, chúng tôi không biết điều gì đã xảy ra với anh ấy. Chính quyền gửi cho chúng tôi một thông báo về cái chết của anh ấy nhằm kích động chúng tôi. Các anh trai của chồng tôi, những người đồng thời cũng là anh họ của tôi, bị hành hình. Họ là Ra'ad Shallal Muhammed al'Shallal và Wa'd-Allah Muhammed al-Shallal. Sau đó, tài sản của chúng tôi bị tịch thu và chúng tôi bị buộc phải rời bỏ quê hương. Đến hôm nay, một trong những khu vườn của chúng tôi đã bị biến thành một nhà máy bí mật sản xuất vũ khí hoá học. Nó nằm ở Grai'at (vùng ngoại ô Azamiyya ở miền Bắc Iraq).

Tôi bị thẩm vấn nhiều lần. Sau đó, chồng tôi bỏ trốn và không xuất đầu lộ diện. Sau đó, tôi bị buộc thôi việc trong chính quyền. Họ cố gắng bắt cho được chồng tôi vì đã chống đối chính quyền. Những người anh của chồng tôi đã bị hành hình. Năm 1991, chồng tôi tham gia phong trào Intifada (nổi dậy), nhưng bị bắt và bỏ tù trong bốn tháng tại nhà tù của Tỉnh báo quân đội Iraq. Xương sườn trái chồng tôi và mũi bị gãy trong khi bị tra tấn và chồng tôi bị điện giật nhiều lần, dấu vết vẫn còn thấy trên cơ thể.

Bộ tộc của chúng tôi, bộ tộc Jibour, đã gần như hoàn toàn tuyệt chủng. Al-Grai'at (một nhánh của bộ tộc Jibour) nổi tiếng vì dám chống lại chính quyền Iraq. Khoảng 882 (tám trăm tám mươi hai) người đàn ông trong gia đình tôi và các thành viên bộ tộc đã bị bắt và không ai biết

về số phận của họ. Các con gái của bác tôi tên là Layla al-Jibouri, Fatima al-Jibouri, Tarfa al-Jibouri và Safa al-Jibouri, tất cả đã bị tử hình.

Chính quyền chà đạp lên phúc lợi cho trẻ em

Saddam không quan tâm đến sức khoẻ và phúc lợi của trẻ em Iraq. Từ sau Chiến tranh vùng Vịnh, Saddam Hussein đã xây dựng 48 cung điện xa xỉ cho bản thân. Trong khi đó, được phẩm cho trẻ em ốm đau được xuất khẩu để bán lại ở nước ngoài. Thuốc men và vật tư y tế cực kỳ cần cho trẻ em thường bị giao chậm vì các nhân viên của chế độ đòi các nhà cung cấp tiền hối lộ. Thiếu chăm sóc sức khoẻ ở Iraq đã dẫn đến việc xuất hiện trở lại những bệnh đã được loại trừ nhiều năm trước đây, trong đó có tiêu chảy và bại liệt.

Thẻ cá nhân của Aziz Saleh do chính phủ cấp, anh ta được coi là một “chiến binh trong quân đội nhân dân” đã “tham gia” xâm phạm đến danh dự của phụ nữ (ảnh của Dự án cung cấp tài liệu và Nghiên cứu Iraq).

Ngoài ra, chính quyền bắt giữ trẻ em vị thành niên làm con tin để buộc gia đình chúng phải rời bỏ nhà cửa, nhờ đó làm tăng số đông người Sunni Arab ở một số khu vực nhất định. Họ còn buộc trẻ em trong độ tuổi từ 10 đến 15 phải tham gia các khoá học 3 tuần về sử dụng vũ khí, đánh giáp lá cà, đổ bộ bằng trực thăng và kỹ thuật bộ binh. Mỗi ngày, những đứa trẻ phải chịu đựng 14 giờ luyện tập dưới sức ép tâm lý. Những gia đình không muốn con em họ tham gia các khoá đào tạo cực khổ bị đe dọa sẽ không được cấp tem mua thực phẩm.

Hàng triệu người vô tội ở Iraq đang phải chịu đau khổ. Cuộc sống hàng ngày của họ bị xuống cấp nghiêm trọng vì sự phân phối và chất lượng thực phẩm, thuốc men và vệ sinh cũng như thiếu nước uống. Toàn bộ những yếu tố này đã gây ảnh hưởng nghiêm trọng đến hoạt động y tế cơ bản và hệ thống giáo dục và đã làm suy yếu quyền được làm việc.

-- Báo cáo năm 1999 của Báo cáo viên đặc biệt của Liên Hợp Quốc về tình trạng nhân quyền ở Iraq

Ở nước Iraq của Saddam, nếu bạn là một đứa trẻ, bạn có thể...

- Không đủ dinh dưỡng hoặc thuốc men vì Saddam hạn chế nhập khẩu và phân phối phần lớn những thứ này cho bạn bè và đồng minh của ông ta
- Bị bắt cóc, nếu bạn không phải là người Arab đang sống trong khu vực sản xuất dầu
- Phải báo cáo về những gì mà cha mẹ bạn nói về chính quyền

Photo by Dan DeLong/P-I

Sự câm lặng của cử tri Iraq

Trong khi cộng đồng quốc tế ngày càng quen với khái niệm tự do cá nhân, đa nguyên và chính phủ đại diện, thì người dân Iraq không có quyền thay đổi chính phủ của mình. Saddam Hussein đã bịt miệng những kẻ chống đối chính trị và không tổ chức bầu cử thật sự kể từ khi ông ta lên nắm quyền vào năm 1979. Hiến pháp Iraq cũng quy định tự do lập hội. Tuy nhiên, luật pháp Iraq sẽ xử tử hình những ai tham gia, trong thời gian trước đây, hiện nay và trong tương lai, các đảng phái không phải là đảng Ba'th. Ông ta dựa vào những cuộc "trưng cầu dân ý" phi dân chủ vào năm 1995 và 2002 để hợp pháp hoá chức vụ tổng thống của mình. Trong cuộc trưng cầu dân ý gần đây nhất, "phiếu bầu bí mật" được đánh dấu bằng một con số để chính phủ có thể xác định được cử tri. Chỉ có một cái tên trên tờ phiếu: "Saddam Hussein - Có hay Không". Người dân đều hiểu hậu quả của việc trở thành "kẻ thù" của Saddam Hussein. Ông ta tuyên bố chiến thắng tuyệt đối, hơn cả kết quả 99.96% vào năm 1995.

Đảng Xã hội Arab Ba'th

Một quốc gia Arab với một thông điệp vĩnh cửu
-- Sắc lệnh của Hội đồng Chỉ huy Cách mạng

Trừng trị bằng hành quyết:

- 1- Bất kỳ Đảng viên nào của Đảng XH Arab Ba'th cố tình che dấu sự dính líu và cam kết về chính trị với các đảng trước đây.
- 2- Bất kỳ Đảng viên hiện nay hay cựu Đảng viên nào của Đảng khi có chứng cứ cho thấy trong thời gian là đảng viên có liên quan với các đảng phái hoặc tổ chức chính trị khác hoặc làm việc vì quyền lợi của những đảng phái đó.
- 3- Bất kỳ Đảng viên hiện nay hay cựu Đảng viên của Đảng đã tham gia một đảng hoặc tổ chức chính trị khác hoặc làm việc cho các đảng phái đó và vì quyền lợi của họ sau khi không còn là thành viên của Đảng.

Tôi, Majid Arshad Mahmud, đã được thông báo về nghị quyết của Hội đồng Chỉ huy Cách mạng và sẽ chịu trách nhiệm trước pháp luật trong trường hợp tôi vi phạm các quy định của nghị quyết.

Tôi đã ký theo nội dung trên.

Tên: Majid Arshad Mahmud

Địa chỉ trú quán: Irbil, al-'Arab

Địa chỉ cơ quan: Nhân viên/Bệnh viện Irbil

Ngày: 11/1/1979

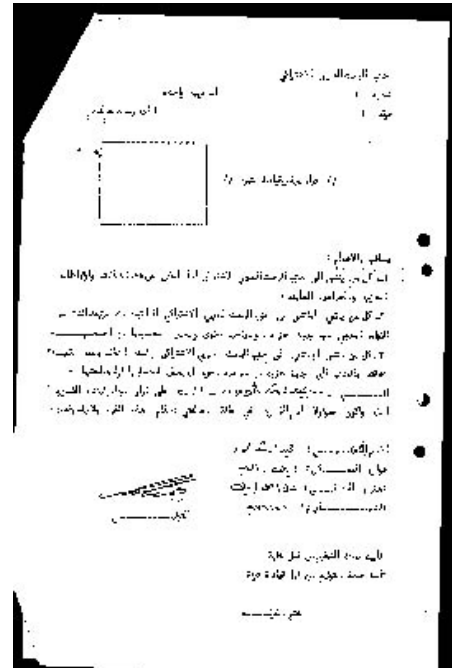
[Chữ ký]

Xác nhận chữ ký của một chi bộ đảng.

Xác nhận chữ ký bởi tư lệnh sư đoàn

[Chữ ký]

Dấu của Sư đoàn

Văn bản này cho thấy bản chất hoang tưởng của chế độ này trong quan hệ với những đảng viên của Đảng Ba'th. Nó phản ánh tính chất ngoan cố của chính quyền trong việc bịt miệng các công dân Iraq và ủng hộ chính sách cảnh sát của quốc gia này. Trừng phạt bằng hành quyết được dành cho những người đã hoặc đang là đảng viên của Đảng Ba'th mà trong quá khứ, hiện tại hay tương lai có hoặc có thể có bất cứ mối liên hệ nào với các đảng phái khác ngoài Đảng này.

Tư tưởng độc lập hay niềm tin bị dập tắt

Trong lịch sử, các học giả Iraq đã đóng góp vào sự phát triển của tư tưởng chính trị. Tuy nhiên, ngày nay, không có sự tranh cãi chính trị cũng như các bài viết trên báo chí ở Iraq tỏ ý hoài nghi về chính quyền. Những ai đã thử làm việc đó hiện nay đang bị đi đày hoặc đã chết.

Tháng 9/1999, Hashem Hasan, một nhà báo nổi tiếng và là giáo sư trường ĐH Tổng hợp Baghdad bị bắt sau khi từ chối được chỉ định là biên tập viên cho một trong những ấn phẩm do chính phủ kiểm soát của Uday Hussein. Không ai biết gì về số phận của ông ta. Tự do báo chí không tồn tại vì chính quyền kiểm soát lĩnh vực thông tin đại chúng. Mặc dù Hiến pháp Iraq cho phép tự do hội họp, công dân Iraq không được phép tụ tập vì bất kỳ lý do nào trừ khi để biểu lộ sự ủng hộ đối với chính quyền. Họ cũng không được phép rời bỏ Iraq và đi lại giống như người dân của một nước tự do. Sự cho phép của chính phủ, phí thị thực cao và một quy định bắt buộc là muốn ra nước ngoài thì phải nộp tài sản thế chấp cho chính phủ là những ví dụ vì sao Saddam Hussein giữ người dân Iraq như con tin ở một đất nước mà nhiều người muốn rời bỏ. Các giáo sư và nhà báo được phép rời đất nước đều bị thẩm vấn khi quay về nước để đảm bảo rằng họ vẫn còn "trung thành với chính quyền Iraq."

Ở nước Iraq của Saddam, nếu bạn là một người Iraq Thiên chúa giáo Chalde, Turk hoặc các sắc tộc thiểu số khác, hoặc nếu bạn là thành viên của cộng đồng tôn giáo Shi'a bạn có thể...

- Bị buộc tái định cư nếu bạn sống trong khu vực mà chính quyền muốn kiểm soát hoặc giải toả
- Bị cấm nghiên cứu và hành đạo
- Bị cấm học ngôn ngữ của bạn, ví dụ như Syriac, và sử dụng khi hành đạo
- Không được bảo vệ trước bạo lực của đám đông
- Bị phân biệt đối xử ở trường học, nơi làm việc và trong cơ quan chính quyền

Hiến pháp Iraq cũng cho phép tự do tôn giáo nhưng không được vi phạm "đạo đức và trật tự công cộng". Tuy nhiên, tự do tôn giáo hầu như không tồn tại ở nước Iraq của Saddam Hussein. Cộng đồng Shi'a ở Iraq chiếm khoảng 60% dân số Iraq nhưng đảng Ba'th, gồm người Sunni Arab, nắm quyền lực và đặt ra ngoài vòng pháp luật những phương pháp cầu nguyện phổ biến nhất của người theo Shi'a. Trong nhiều trường hợp, người Hồi giáo Shi'a không được phép tham dự buổi cầu nguyện ngày thứ sáu. Các chương trình của Shi'a hoàn toàn bị cấm trên đài truyền thanh và truyền hình và kinh cầu nguyện và sách hướng dẫn của Shi'a không thể xuất bản ở Iraq. Hàng nghìn văn tự của Shi'a bị cấm trên toàn Iraq.

Cộng đồng quốc tế lên tiếng phản đối Saddam Hussein

Từ năm 1945, Liên Hợp Quốc và các tổ chức khu vực đã cùng nhau tạo nên một thế giới trong đó các quyền tự do cơ bản và nhân phẩm con người được tôn trọng. Trong 20 năm qua, Iraq đã đi ngược lại xu thế đó. Luật pháp quốc tế cấm tra tấn, giết người và sử dụng các biện pháp trừng phạt độc ác, phi nhân tính hoặc hạ nhục; nhưng Saddam Hussein đã tạo ra một hệ thống vi phạm

trắng trợn luật pháp quốc tế và ngang nhiên ngược đãi người dân trước sự chứng kiến của cộng đồng quốc tế. Hơn 20 năm qua, những cuộc tấn công của ông ta vào người dân Iraq đã liên tục được ghi nhận và tố cáo bởi cộng đồng quốc tế.

- Hội đồng Bảo an Liên Hợp Quốc "lên án âm mưu của Iraq nhằm thay đổi cơ cấu chủng tộc của Kuwait...".
-- Nghị quyết 677 ngày 28/11/1990 của Hội đồng Bảo an Liên Hợp Quốc.
- Hội đồng Bảo an Liên Hợp Quốc "lên án việc đàn áp dân thường ở nhiều nơi tại Iraq...".
-- Nghị quyết 688 ngày 5/4/1991 của Hội đồng Bảo an Liên Hợp Quốc.

Sau chuyến đi đến Iraq năm 1999, Max Van Der Stoel, Báo cáo viên đặc biệt Liên Hợp Quốc của Ủy ban về nhân quyền ở Iraq đã báo cáo như sau với Chủ tịch Ủy ban nhân quyền:

"Tôi được nghe lời kể của những người đã cho tôi xem những vết sẹo và thương tích do tra tấn hay của hàng trăm phụ nữ người Kurd dùng ngón tay đếm số thành viên gia đình họ bị chính quyền Iraq đưa đi và sau đó mất tích".

- "Chế độ hiện hành vi phạm nhân quyền có hệ thống và đi ngược lại những nghĩa vụ quốc tế của Iraq...".
-- Báo cáo viên đặc biệt Liên Hợp Quốc của Ủy ban Nhân quyền ở Iraq, 1999.
- "Saddam Hussein vẫn là mối đe dọa đối với sự ổn định ở Trung Đông... Ông ta vẫn đang theo đuổi việc kiểm soát hoàn toàn người dân Iraq và sẵn sàng ra lệnh đàn áp có hệ thống...".
-- Thủ tướng Anh, Tony Blair, 17/2/ 2001.
- "Chỉ một lời nói rằng ai đó không ủng hộ Tổng thống cũng có nghĩa là bị xử tội chết".
-- Andreas Mavrommatis, Báo cáo viên đặc biệt Liên Hợp Quốc, Báo cáo của Tổng Thư ký Liên Hợp Quốc, 2001.

Nghị quyết 1441 ngày 8/11/2002, cho Iraq một cơ hội nữa:

- "Tôi đề nghị ban lãnh đạo Iraq... hãy nắm lấy cơ hội này và bắt đầu chấm dứt việc tự cô lập và gây đau khổ cho nhân dân Iraq".
-- Tổng Thư ký Liên Hợp Quốc Kofi Annan, 8/11/2002.

Cộng đồng quốc tế ủng hộ nhân dân Iraq. Bất chấp những cố gắng của Saddam Hussein nhằm bịt miệng nhân dân Iraq, những tiếng nói và câu chuyện của họ vẫn đang được lắng nghe.